

בקושי מספיק לי לקנות את הסם. לפעמים אני תופסת קליינט וסוחבת אותו לבית-מלון. שם הכי נוח. אני מזמינה שתיה לחדר, לי ולו, ואני שמה לו שני כדורי פרודומול כשתיה. כשהוא נרדם אני מכייסת אותו ובורחת. אם נופל לי איזה קליינט טוב, אני לא עובדת שבוע ויותר, ומזריקה חופשי חופשי.

לא להזריק ראשונה

תמיד ישנו גבר שאוהב אותי וזה נדיר-כלל הסרסור שאני מזריקה אתו יחד ואנחנו באותו ראש. ואפילו אם הגבר לא רגיל להזריק, אני מביאה אותו למצב כזה שירצה. אני אומרת לו: "אללא, תביא את הווריד." אני הפלתי כבר ארבעה אנשים ללבן.

אני חושבת שרציתי להתנקם בגברים כי אהבתי גבר שממנו סבלתי. לא הבנתי שיש גם גברים חפים מפשע. אני התחנתתי והתגרשתי. בעלי היה שפוט לחמש שנים על שוד תכשיטים באמצע היום.

כבית-סוהר רק בעלי את החבר שלו הכי טוב, שהיה מאוהב בי וקעקע את השם שלי על החזה שלו בצד של הלב. עם החבר היה לי רומן דרך הסורגים, הוא שפוט לשמונה שנים על שוד והוא רוצה שאחכה לו ותתחתן. אני לא רוצה. הוא אפילו שלח את העוברת

היה חורף קר ובוץ. כשהגעתי לאיזה מושב גנבתי מגפיים מתוך אורווה וגם ז'קט ויצאתי לכיוון הכביש. עצרתי טרמפ לתל-אביב והגעתי להכרה שעבדה ב"רייז-בר" ברחוב הירקון. כשישבתי שם הכרתי בחור בלגי בשם ז'אן קלוד שהתאהב בי והוציא אותי מהעבודה שם. עברתי כמה ימים בקונסומציה. הלכתי גם לבתי-מלון עם קליינטים ושככתי איתם תמורת תשלום.

בכנסתי להריון מ'זאן קלוד. הייתי בגיל 14 בערך. ז'אן קלוד רצה לקחת אותי לבלגיה ואני סירדתי לי רכון מזוייף ונסעתי איתו.

בבלגיה נולדה הבת שלי. קראתי לה שנטל. שם בבלגיה היתה לי מכונת ובית יפה ולא היה חסר לי כלום. כשהילדה היתה בגיל חודשיים רבתי עם ז'אן קלוד ונסעתי לפריז. הוא לא ידע איפה אני וטס בנתיים לארץ לחפש אותי. כשהגעתי ארצה פגשתי אותו. הסכמתי לחזור לבלגיה בתנאי שהילדה תישאר אצל אמי.

נסענו יחד לירח-דבש חרש והיינו בפריז ובלונדון. כשהגענו לבלגיה הרגשתי פיתאום שאני לא אוהבת אותו וחזרתי ארצה. אז הכרתי בתל-אביב פרייר מבוגר שקנה לי בגדים ותכשיט טים ונתן לי כסף. הוא היה סוחר חשיש. ממנו קבלתי חשיש בפעם הראשונה. הרגשתי שאני נמשכת לחשיש. הפרייר היה מביא לי בכוקר למיטה מגש מלא עוגות מכל המינים. קפה וכמה צינגלות (סיגריות ממולאות בחשיש) ממולאות.

כשגרתתי בבית של הפרייר הוקן, הכרתי בחור שהיה גנב ושוודר. הוא היה גבר יפה-תואר עם עיניים כחולות. הבאתי אותו לבית של הוקן ושככתי איתו שם. הוקן היה מקנא, אבל הוא היה פרייר שלי ולא יכול היה למנוע ממני אהבה.

כסף נתן לי הוקן תנאי ואמר: "או אני או הוא." אני בחרתי בוקן, כי היה לי נוח שם אצלו. כסף רבתי עם הוקן שלא היה מכסוט שאני יוצאת לבלות לבד בריסקוטקים. עזבתי אותו.

הבנתי שאני משועבדת

דייתי בבאר-שבע ועברתי לגור אצל מורים ואשתו אנט, שהיתה בזמנו אשתו של איז מייליש שנעצר לפני זמן עם עשרה קילוגרם הרואין באירופה. הוא נשפט ל-12 שנות מאסר ויושב בפריז. היה להם בר והייתי יוצאת עם קליינטים. הסתכר סכתי עם הווג בענייני עבודה, עזבתי אותם וירדתי לעבוד ככביש כדיוק ליד הבר שלהם. אנט התרגזה ויצאה לכביש איפה שעברתי והרביצה לבחורות אחרות שעברו שם בסכיבה. כל זה מתוך פרינציפ שלא יעברו שם.

היא ביקשה ממני לחזור לעבוד כבר ואמרה שלא מתאים לי לעבוד בכביש. חזרתי לבר ונשארתי עוד תקופה בבאר-שבע. עברתי לתל-אביב וגרתי עם בחור ברחוב ז'אן ז'ורס. הוא היה הסרסור שלי ואהבתי אותו. נתתי לו את כל הכסף שהרווחתי ברחוב. עברתי ברחוב הירקון ואחר כך, כשהמישטרה הטרידה אותי בעבודה, עברתי לעבוד במכון מסאו'ס, שם שככתי עם קליינטים.

שם, במכון, הכרתי חברה שהיתה מריחה הרואין. הפועל במכון שהיה עושה קניות ומנקה, הביא את החומר. היינו שותפות בקניית החומר. זה היה אחרי שלקחתי כמה פעמים וזה עשה לי טוב. קנינו כל יום חצי גרם. פעם באה בחורה חדשה לעבוד במכון. היא היתה יפהפיה שהגיע מחו"ל. היא הזריקה את הלבן בנכוחתי ואמרה לי שכדאי לי להזריק ישר לווריד, זה עושה הרגשה הרבה יותר טובה.

ביקשתי שתזריק לי. הרגשתי פלש נהדר. הרגשתי מלאכים. התיירת המשיכה להזריק לי עוד כמה ימים, ואחר כך התחלתי להזריק לבד. כהתחלה הייתי מזריקה שתי זריקות ביום, בערך חצי גרם לכן. הבחור שאיתו חייתי לא ידע שאני משתמשת

לפחדהובל. זה היה בשעות הצהריים. היה שקט בסכיבה. רצנו לכיוון השער עם המפתחות. פתחנו ויצאנו אחת אחת לכיוון הפרדסים, משם ברחנו. היינו יחד ארבע בנות: אני, לבנה אמסלם שהיא היום אשתו של צ'רלי ביטון ואחותו של "אמסי הקטן" שנרצח בשנה שעברה בירושלים; רחל מוטללה ובלה מזרחי מיפו.

כשהגענו לכביש הראשי עצרנו מונית ספיישל עד ירושלים. הורדנו את לבנה אצל צ'רלי ביטון. הוא היה אז חבר שלה. אני המשכתי עם רחל לבית שלה בקטמון בירושלים.

בבוקר רפקה המישטרה בדלת. תפסו את רחל והחזירו אותה לצופיה. אותי שאלו מי אני ואמרתי שאני חברה של אחותה, שאני אשה נשואה עם ילדים. עזבו אותי. נשארתי בבית אמה של רחל חודשיים, ואחר-כך נסעתי לבקר את אמי בכתי-שאן.

בכתי-שאן הכרתי את אחת הוונות הגדולות ביותר. שמה היה סווי והיא היתה ספריטואית בגרמניה. היא היתה בת 26. סווי לקחה אותי לבלות בנתיים באיזה ריסקוטק. הכרתי שם קלפן צעיר והתידך והוא לקח אותי אליו הביתה. התחלתי לחיות איתו.

נמאס לי ועזבתי, ושוב הגעתי לתל-אביב, שם תפסה אותי המישטרה והחזירה אותי למוסד. שמו אותי בבירוד בצנינוק חורש, הבנות שברחו מהמוסד הלשינו עלי, והענישו אותי. כיום שיצאתי מהצינוק נעמרתני על

יד השער שם מעבירות הבנות מהאגף הפתוח את האוכל. עמד שם גם מרדך שעזר לפתוח את השער, כרי שיוכלו לעבור משם עם הסירים בקלות. דחפתי עליו את הסיר עם המרק הרותח, הכל נשפך ורפקתי לו את שער הבירוד לתוך הפנים. הוא התמלא דם. כולם טיפלו בו ושכחו אותי. ברחתי דרך הפרדסים.

גנב. פגשתי בחורה שבאה לאחי, היא היתה זונה. הבחורה ואני נסענו לתל-אביב. הגענו לסוניה לבר ברחוב שיינקין. סוניה גירשה את הבחורה, שמה היה דינו רביבו והכינוי שלה "רינה המשכיר". השם הזה נדבק בה, כי היתה גונבת מחנות המשביר לצרכן בבאר-שבע. עברתי בקונסומציה כבר, עד שהמישטרה נכנסה לשם יום אחד. הם ראו שאני ילדה ולקחו אותי איתם. הכניסו אותי למוסד צופיה. שם, כמוסד, הכניסו אותי לביתן סגור.

ברחתי דרך הפרדסים

היו שם בנות שהיו עברייניות ופגשתי חברות שהכרתי מבחוק. היתה שם חיפאית בשם פרנסין, שעסקה בונות ומירי שעסקה בונות וגניבה ועוד שתי שוודרות. היה שם סדר חיים משעמם: התעמלות בוקר, לימודים בכיתה בנך הביתן ולחורים בחורה בשעה 4. היינו סגורות ויצאנו רק לחצר של הביתן. סיגריות גם לא היו. היו לנו כמה מרריכים, ביניהם אחד מטומטם בשם שונדל, היה גם מרדך-ספורט שהיה חתיך לא נורמלי, הוא היה ממוזמז אותנו כשרייים.

לרכו קראו שלום. היום הוא מנהל בצופיה. הוא היה מכה אותנו באכזריות. אותו שינדל לא ראה טוב כלי מישקפיים. מתחנו אותו שאנחנו רוצות לשחק איתו במועדון ובין המישקפים התחלנו לשחק מחבואים. הוא ישב שם עם המפתחות בין הרגליים. חברה שלי הורידה לו את המישקפיים ושמה לו סמרטוט על העיניים. אני לקחתי לו את המפתחות לאט לאט ובנתיים זרקה חברה שלי את המישקפיים

ריטה (ואחת מכתובות הקעקע) ר.ר. - ריטה (בת) רחל